

Protestantse gemeente Leidsche Rijn

Meditatie bij Johannes 11:1-44

Zondag 29 maart 2020

Marije Karreman

Met gebruikmaking van Henri Nouwen (2003), 'Jezus, gedachten bij het evangelie', pg 98-100.

De opwekking van Lazarus is één van de meest gecompliceerde verhalen uit het Nieuwe Testament. Het verhaal heeft verschillende betekenisniveaus.

Allereerst is er het contrast dat Jezus met de dood wordt bedreigd terwijl Lazarus tot leven wordt gewekt.

Jezus zegt tegen zijn leerlingen: 'Lazarus is gestorven, en om jullie ben ik blij dat ik er niet bij was: nu kunnen jullie tot geloof komen. Laten we dan nu naar hem toe gaan (vers 15)'.

Vervolgens zegt Tomas tegen zijn medeleerlingen: 'Laten wij ook maar gaan, dan kunnen we samen met Hem sterven (vers16)'.

Naar Lazarus gaan betekende: naar Judea gaan, waar Jezus' vijanden van plan waren hem te doden. En de dreiging nam inderdaad toe, want vanaf het moment dat Lazarus weer tot leven geroepen was, waren de leiders vastbesloten om Jezus te doden (vers 53).

Maar naar Lazarus gaan, naar Judea gaan betekende ook: gaan naar de plaats van het leven. Want dat was wat er gebeurde, Lazarus kwam tot leven...

Bij de opwekking van Lazarus raken dood en leven elkaar.

Je zou het zo kunnen zien; Jezus bereidde zijn vrienden en leerlingen voor op zijn eigen dood en opwekking.

Door Lazarus op te wekken toont Jezus aan dat hij inderdaad de verrijzenis is – de opstanding en het leven (vers 25-26) - en dat zijn eigen naderende dood geen definitieve dood is.

'Ik ben de opstanding en het leven, wie in mij gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft, en ieder die leeft en in mij gelooft zal nooit sterven. Geloof je dat?' (vers 25-26).

Dat is geloven: durven leven.

Tegen alle onheilsberichten in, leven.

Leven vanuit vertrouwen.

Die vraag wordt ook aan ons gesteld.

Geloven wij in Jezus – de opstanding en het leven?

Geloven wij dat we veilig zijn bij hem, wat er ook gebeurt?

In dit verhaal stelt hij de vraag, 'geloof je me, vertrouw je me?' en hij laat er direct iets van zien.

Bij dit verhaal is er ook sprake van een liefdesgeschiedenis. Dat is het tweede waar ik bij stil wil staan. Lazarus was een van Jezus' intiemste vrienden, en Jezus' diepe compassie voor de zussen van Lazarus, Maria en Marta, en zijn grote liefde voor Lazarus brachten Hem ertoe zijn vriend weer tot leven te wekken. Telkens als Jezus iemand tot leven wekt – de zoon van de weduwe van Naïm, het dochttertje van Jairus – telkens als hij dat doet zien we de immense liefde en compassie, die de bronnen zijn van nieuw leven.

Ook vandaag de dag zijn liefde en compassie bronnen van nieuw leven.

Mijn moeder stuurde me deze week een filmpje, van een man die zijn elektrische piano en twee boxen in de tuin van het verzorgingshuis had gezet, en daar zong en musiceerde voor alle ouderen achter hun ramen of op hun balkon. Verschillende organisaties melden dat heel veel mensen zich melden om hulp te bieden, aan wie dan ook, op wat voor manier dan ook. Er wordt veel meer gebeld, gemaïld en post bezorgd. Ook vanuit onze diaconale werkgroep en het pastorale team proberen we contacten te onderhouden en betrokken te zijn op mensen van binnen en buiten de gemeente.

En zo zijn liefde en compassie de bronnen van nieuwe initiatieven, van nieuwe betrokkenheid, van een nieuwe manier van leven, en samenleven. Liefde en compassie als bronnen van nieuw leven.

Tenslotte.

Lazarus wordt uit de dood *tevoorschijn geroepen*.

En dit element laat zich ook heel goed lezen als een metafoor.

Ook wij moeten soms geroepen worden, uit de ellende, uit de angst, en daartoe aangespoord worden: kom, sta op, kom, en wees niet bang.

Kom, laat je niet verlammen, laat je niet te neer drukken.

Kom, en leef vanuit het vertrouwen dat God met ons is. Kom, en leef vanuit de hoop.

We kunnen niet letterlijk de straat op, want we worden gemaand vooral binnen te blijven en dat doen we ook.

Maar we kunnen wel proberen om elke dag op te staan en tegen alle onheilsberichten in te leven. Te leven vanuit geloof, te leven vanuit liefde en compassie.

Amen